

Żory, dni 18 listopada 2020 r.

FB-RPO.310.1.2020/2

INDYWIDUALNA INTERPRETACJA PRAWA PODATKOWEGO

Na podstawie art. 14 j § 1 i § 3 w zw. z art. 14b, art. 14 c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r.- Ordynacja podatkowa (tekst jednolity Dz. U. z 2020, poz. 1325 z późn. zm.), w zw. z art. 1 ust. 1 pkt 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1546 z późn. zm.) po rozpatrzeniu wniosku [REDAKTOWANE] z dnia 22 października 2020 r. (data wpływu do Urzędu Miasta w Żorach 28 października 2020 r.) o wydanie interpretacji indywidualnej

STWIERDZAM,

iż stanowisko Wnioskodawcy w sprawie opłaty skarbowej z tytułu złożonego komornikowi sądowemu pełnomocnictwa **jest prawidłowe.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 października 2020 r. (data wpływu do Urzędu Miasta w Żorach 28 października 2020 r.) [REDAKTOWANE] zwrócił się do Prezydenta Miasta Żory o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie zaistniałego stanu faktycznego. W oparciu o przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust.1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 1546 z późn. zm., dalej jako: ustawa o opłacie skarbowej) w związku z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 1575 z późn. zm.) w związku z art. 5 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 256 z późn. zm., dalej jako: kodeks postępowania administracyjnego), art. 1, art. 2 oraz art. 3 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (tj. Dz.U. z 2020 r., poz. 121 z późn. zm., dalej jako ustawa o komornikach z 2018 r.).

Do wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej dołączono dowód uiszczenia opłaty w kwocie 40,00 zł tytułem „opłata od wniosku w sprawie interpretacji indywidualnej”.

Opis zaistniałego zdarzenia.

Wnioskodawca jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, podejmuje się reprezentowania podmiotu gospodarczego (dalej jako Klient) w ramach związanych z windykacją przysługujących mu wierzycelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi oraz na etapie postępowania egzekucyjnego. Podstawą działań podejmowanych w imieniu Klienta przez Wnioskodawcę

jest pełnomocnictwo udzielone przez Klienta. W przypadku gdy właściwy sąd wyda nakaz zapłaty bądź wyrok (opatrzone klauzulą wykonalności na rzecz Klienta) Wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Wraz z wnioskiem o wszczęcie egzekucji Wnioskodawca przedkłada komornikowi pełnomocnictwo udzielone mu przez Klienta do reprezentowania go w sprawie.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Wnioskodawca powziął wątpliwości co do obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej z tytułu pełnomocnictwa składanego komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym w związku z czym występuje z wnioskiem o wydanie interpretacji indywidualnej do Prezydenta Miasta Żory jako organu podatkowego właściwego w sprawach opłaty skarbowej na podstawie art. 12 ustawy o opłacie skarbowej.

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy.

W ocenie Wnioskodawcy, pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Wnioskodawca wskazuje, że zamknięty katalog czynności, które podlegają opłacie skarbowej, został zawarty w art. 1 ustawy o opłacie skarbowej. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Art. 5 ustawy o opłacie skarbowej wskazuje, że obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli wskutek dokonania przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej – na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie.

Przywołany przepis art. 1 ustawy o opłacie skarbowej nie stanowi jednak wyłącznej przesłanki do określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Istotne znaczenie ma również treść normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej, która określa moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl powołanego przepisu niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 ustawy tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej.

W ocenie Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż postępowanie egzekucyjne, w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, zaś komornik sądowy nie jest

organem administracji publicznej, sądem czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Wnioskodawca zaznacza, że postępowanie z zakresu administracji publicznej jak wynika z art. 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego, regulowane jest przez przepisy procedury administracyjnej, postępowanie egzekucyjne podlega zaś regulacji kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta potwierdzona została w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r. sygn. akt I SA/GI 192/08, gdzie jednoznacznie stwierdzono, iż „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”. Stąd też za zasadny uznać należy wniosek, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W art. 5 § 2 pkt 3 kodeksu postępowania administracyjnego ustawodawca określił katalog podmiotów, które uprawnione są do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej, wskazując, że są to: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. Nie sposób uznać ażeby komornik należał do którejkolwiek z kategorii podmiotów wymienionych w przywołanym przepisie.

Brak możliwości zakwalifikowania komornika jako podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej potwierdza również interpretacja ogólna Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r. (sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19 w zakresie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołuje się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wskazano, że „komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”.

Reasumując, na gruncie ustawy o opłacie skarbowej brak jest podstaw aby uznać, że komornik jest organem administracji publicznej bądź też podmiotem wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Tym samym, złożenie komornikowi pełnomocnictwa w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych z 2018 r., analogicznie jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz.U. z 2018 r., poz. 1309 z późn. zm.) komornik sądowy jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji

z 1997 r.). W myśl przywołanej regulacji oczywistym jest, że komornik nie posiada statusu sądu.

Podobnie, na utożsamienie organu egzekucyjnego jakim jest komornik z sądem nie pozwala ustawa o opłacie skarbowej. W tym zakresie jednoznaczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie, który rozstrzygając kwestię statusu komornika w kontekście tej ustawy, w wyroku z dnia 8 lutego 2017 r. (sygn. I SA/Ol 927/16) wskazał, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej, i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a w świetle przepisów prawa egzekucyjnego wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. W uwzględnieniu przepisów prawa administracyjnego komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swojej argumentacji przytoczył również stanowisko Trybunału Konstytucyjnego wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. SK 21/11, gdzie Trybunał wprost wskazał, że komornik nie jest organem władzy sądowniczej – pomimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Dalej Wojewódzki Sąd Administracyjny wskazuje, iż komornicy przyjęli wprawdzie część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednakże nie jest to wystarczające do przyjęcia, iż są oni organami władzy publicznej czy też organami państwa.

W konsekwencji Wojewódzki Sąd Administracyjny uznał, iż komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów ustawy o opłacie skarbowej.

Nadto w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. akt SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż komornicy działają przy sądach rejonowych nie wchodząc jednak w ich strukturę. Nie są też organem władzy sądowniczej (z uwagi na odmienną funkcję, nie polegającą na wymierzaniu sprawiedliwości – art. 175 ust. 1 Konstytucji). Trybunał podkreślił, iż komornicy są strukturą wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Wyrażone przez Trybunał Konstytucyjny stanowisko ma swoje potwierdzenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 ustawy o opłacie skarbowej (Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, (w) ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III) wskazano, że „(...) w art. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub w sądzie. Taką regulacją wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika. Ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”).

Rozróżniając postępowanie sądowe i egzekucyjne podkreśla się, że postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone przez sąd i przez komornika jako organy egzekucyjne (zgodnie z regulacją art. 758 kodeksu postępowania cywilnego). Sąd występuje w charakterze sądu

egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, komornik zaś występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Przedstawiony powyżej pogląd podzielił również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w prawomocnym wyroku z dnia 26 maja 2017 r., sygn. I SA/Lu 1052/16 wskazując, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej sformułowanie „złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją”. Zdaniem Sądu skoro przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej zawierają regulację różnych aspektów powstania tego samego obowiązku podatkowego to winny one być analizowane łącznie. W konsekwencji, dla powstania rzeczonoego obowiązku istotne jest zarówno to, że złożenie dokumentu pełnomocnictwa ma nastąpić w postępowaniu sądowym jak i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Przeciwko objęciu zakresem regulacji ustawy o opłacie skarbowej pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym przemawia nadto przepis art. 11 ust. 1 i 2 niniejszej ustawy. Nakłada on, na podmioty którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa, obowiązek comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów zobowiązanych do przekazania takich informacji ustawodawca umieścił: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. W ocenie Wnioskodawcy nie budzi żadnej wątpliwości, iż komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego informacji zbiorczej o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Takie stanowisko zaprezentował m.in. Burmistrz Grodziska Mazowieckiego w interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r. (sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET).

Podobnie, na mocy art. 8 ust. 5 ustawy o opłacie skarbowej tylko sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na względzie zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie sposób uznać ażeby w ramach jednego aktu prawnego konstruował on przepisy w sposób niekonsekwentny. Gdyby nawet hipotetycznie przyjąć, że na gruncie ustawy o opłacie skarbowej pod pojęciem postępowania sądowego mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym, to rodzi się pytanie dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku zapłaty opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany i nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości co do zapłaty tej należności.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie we wskazanym już wcześniej orzeczeniu o sygn. Akt. I SA/Lu 1052/16 stwierdził, że „komornik sądowy jest jak wynika z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji w dacie wydania zaskarżonej interpelacji – Dz.U. 2015, poz. 790 ze zm. – funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on na własny rachunek czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 3 ust. 1 i art. 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego przy którym działa (art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy) Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład – nie jest częścią sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie można więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” w rozumieniu o którym mowa wyżej. W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne” jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także konsekwentnie poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy)”.

Ponad przytoczoną powyżej argumentację Wnioskodawca wskazuje na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. ordynacja podatkowa dotycząca problematyki obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu, która była przedmiotem szeregu interpretacji indywidualnych. I tak tytułem przykładu Wnioskodawca wskazuje na interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21.11.2019 r. sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z dnia 28.10.2019 r. sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 3.10.2018 r., sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27.02.2018 r., sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 4.03.2016 r., sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO,
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26.07.2016 r., sygn. PD-03-.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14.12.2015 r., sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK,
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8.10.2019 r., sygn. WPIOL-II.310.3.2019.EJ, WPIOL-II.310.1.2019.EJ, z dnia 25.07.2016 r. sygn. WPIOL-II.310.1.2016.LR,
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26.08.2016r., sygn. PO-III.310.28.2016.BT, z dnia 2.01.2020 r. sygn. EO-III.310.33.2019.BT,
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10.08.2016 r., sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016,
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26.08.2016 r., sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD,
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22.11.2019 r., sygn. WPIW.310.17.2019.WS,

8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z 25.08.2016 r., sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET. które potwierdzają stanowisko prezentowane przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa.

Jak wynika z treści przywołanych powyżej interpretacji, Wnioskodawcy opisując stan faktyczny wskazywali, że ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego i egzekucyjnego i było one składane komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym. Tym samym kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania prowadzonego przez komornika, który jak wykazywano powyżej nie należy do kręgu podmiotów, z którymi ustawa o opłacie skarbowej wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca, choć nie ma wątpliwości co do stawianej we wniosku tezy, iż komornik nie został objęty podmiotowo zakresem ustawy o opłacie skarbowej, z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego in dubio pro tributario, która w myśl art. 2a ordynacji podatkowej oznacza, że nie dające się usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Realizacja tej zasady ma na celu zwiększenie ochrony podatnika, tak aby nie ponosił on negatywnych konsekwencji związanych z funkcjonowaniem wadliwych (również z uwagi na nieczytelność lub niespójność) przepisów prawa.

W podsumowaniu Wnioskodawca powołując się zarówno na przepisy ustawy o opłacie skarbowej jak i dotychczasowy dorobek orzecniczy sądów administracyjnych oraz organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych oczekuje potwierdzenia swoich tez, że w przypadku przedłożenia pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym, nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie, pełnomocnictwo takie w żadnej sytuacji nie podlega opłacie o której mowa w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

Ocena stanowiska Wnioskodawcy.

Uwzględniając treść wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego jak i obowiązujący stan prawny organ podatkowy stwierdza, że stanowisko Wnioskodawcy w odniesieniu do opisanego stanu faktycznego jest prawidłowe.

Uzasadnienie prawne oceny stanowiska Wnioskodawcy dokonane przez organ podatkowy.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w sprawie albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym podlega opłacie skarbowej.

Ustawa o opłacie skarbowej nie zawiera definicji postępowania sądowego. Pojęcie to należy interpretować zgodnie z zakresem określonym w art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego (test jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1575 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem do zakresu pojęciowego postępowania sądowego zalicza się

m.in. postępowanie w sprawach z zakresu prawa cywilnego. Te natomiast według systematyki kodeksu dzieli się na postępowanie procesowe, nieprocesowe, przed sądem polubownym, w razie zaginięcia lub zniszczenia akt, zabezpieczające, egzekucyjne, w sprawach z elementem zagranicznym. Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne prowadzone przez komorników na podstawie przepisów kodeksu postępowania cywilnego mieści się w zakresie pojęcia postępowania sądowego, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 16 września 2008 r. sygn. akt I SA/GI 192/08). Podobnie przyjęto w piśmie Urzędu Miasta w Nowym Sączu z 30 sierpnia 2010 r. ; opłata skarbowa w postępowaniu egzekucyjnym (WKP.RKP.AB.3120-167/10 www.bip.nowysacz.pl), stwierdzając, że „postępowanie egzekucyjne prowadzone według przepisów kodeksu postępowania cywilnego mieści się w zakresie pojęcia postępowanie sądowe, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej”.

Niemniej jednak należy zauważyć, że ustawa o opłacie skarbowej oprócz wskazania co podlega opłacie skarbowej (złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym) reguluje także to, kiedy tę opłatę należy wnieść (obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie o którym mowa w art. 1 ust 2). Przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej wyraźnie wskazuje, iż obowiązek zapłaty opłaty skarbowej ograniczony jest do przypadków złożenia pełnomocnictwa w sądzie, organie administracji publicznej lub innym organie niż organ administracji rządowej lub samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej. Nie ulega wątpliwości, iż w obowiązującym stanie prawnym komornik sądowy nie należy do żadnej z kategorii podmiotów wymienionych w ww. przepisie (nie jest sądem ani organem administracji publicznej ani nie wykonuje zadań z zakresu administracji publicznej). Stąd należy uznać, iż złożenie komornikowi sądowemu, prowadzącemu postępowanie egzekucyjne w trybie kodeksu postępowania cywilnego, dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii nie będzie podlegało opłacie skarbowej (nawet w przypadku gdy jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie).

W związku z tym, iż niniejsza interpretacja jest zgodna z wnioskiem interpretacyjnym i potwierdza stanowisko Wnioskodawcy w pełnym zakresie, organ podatkowy na podstawie art. 14c § 1 ustawy ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1325 ze zm.) odstępuje od szczegółowego uzasadnienia prawnego.

Jednocześnie informuję, iż niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień jej wydania przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez Wnioskodawcę. Z uwagi, iż organ wydający interpretację nie jest uprawniony do jakiegokolwiek ingerowania w stan faktyczny przedstawiony we wniosku o wydanie interpretacji, nie ocenia wiarygodności danych

przedstawionych we wniosku, to Wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego będącego przedmiotem niniejszej interpretacji. W przypadku rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni Wnioskodawcy.

POUCZENIE

Stronie przysługuje prawo do wniesienia skargi na niniejszą interpretację przepisów prawa podatkowego z powodu jej niezgodności z prawem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 z późn. zm.) skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się w dwóch egzemplarzach w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej interpretacji. Skargę wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie lub bezczynność są przedmiotem skargi na adres: Prezydent Miasta Żory, Aleja Wojska Polskiego 25, 44-240 Żory.

Art. 14na ordynacji podatkowej (tekst jedn. Dz.U. z 2020 r., poz. 1325 z późn. zm.) stanowi § 1. Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

§ 2. Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Niniejsza interpretacja, po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę oraz inne podmioty wskazane w treści, zostanie niezwłocznie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej (zgodnie z art. 14i § 3 ordynacji podatkowej)

Otrzymują:

1 x adresat

1 x aa

PREZYDENT MIASTA

Waldemar Socha